

Başka kimsenin değil. —H.

Bulursan gök gürültüsünden önce açma.

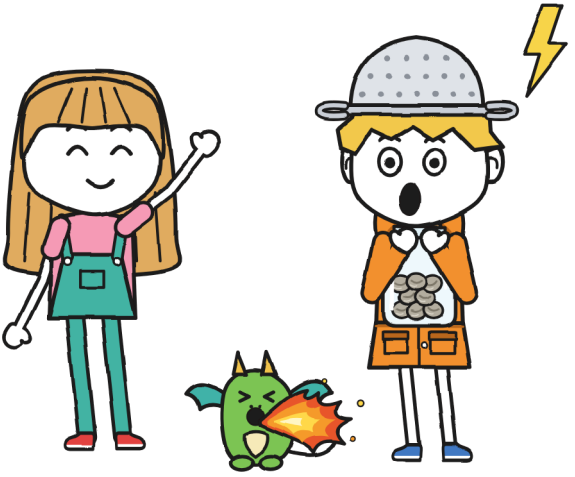

Bu mühür yalnızca hikâyede olan şeyleri işaretler: sen yapma. Birkaç sayfa sürüyorsa BURADAN ve BURAYA KADAR yazar. Gerçek fırtınada son sayfa geçerlidir. —H.

İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 2

Gök gürültüsünden önce açmayın

Lui Eriksson

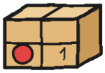

BEDEN XL · Resimli roman · 13+

İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 2
Gök gürültüsünden önce açmayın
Serinin ikinci kitabı. Birincisi: “Bu paket ısırıyor”.
Metin ve resimler: Lui Eriksson
Türkçe sürüm: LinguAula
BEDEN XL · Resimli roman · 13+
İlk baskı: 2026
© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com
Sınıf ve ev için serbestçe fotokopi çekilebilir.
Yazı tipleri: Andika, Patrick Hand, Caveat ve Courier Prime (SIL OFL lisansı).

Her bölüme linguaula.com'da çalış

Bu kitap yazılırken hiçbir gök gürültüsü zarar görmedi. —H.

BÖLÜM 1

Fırtına avcısı

Karşıdaki dükkânda titreyen bir paket var.

Geçen cumartesi yalnızca bir kez kıpırdadı. O günden beri durmadı: ince ve aralıksız bir titreme, veterinerin bekleme salonundaki küçük bir köpeğin titremesi gibi. Yedi gündür böyle. Her gün biraz daha.

Bir de yeni defterim var.

1 numaralı defterim bitti. İmkânsız Teslimatlar'ın sahibi Mara bana bunu verdi: mavi kapaklı, bir köşesinde dükkânın kırmızı mührü var. İlk sayfaya başlığı yazdım, bu kez yeni bir sözcükle:

TESLİMAT DEFTERİ 2 · Sahibi: Guni. RESMİ.

"Resmi" demek, önce ben okurum demek. Resmen. —H.

Mara resmi defterlere resim yapılmadığını söylüyor. Bakalım: bunda şimdiden bir çizim var.

Öbür defterle ilgili bilinmesi gerekenler: iki cumartesi önce Hulita (yeşil notların sahibi) ve ben, gece vakti, bir tahta

köprüden ve hiçbir yetişkin olmadan, yıllardır kimsenin teslim edemediği bir yumurtayı teslim ettik. Şimdi o yumurta, beni her konuda taklit eden bir ejderha yavrusu: Kırıntı. Dükkânın cadısı Mara bizi cezalandırdı: her cumartesi orada, saat onda. Ben mahallenin yenisiyim ve eşyalarımın neredeyse hepsi hâlâ kutularda.

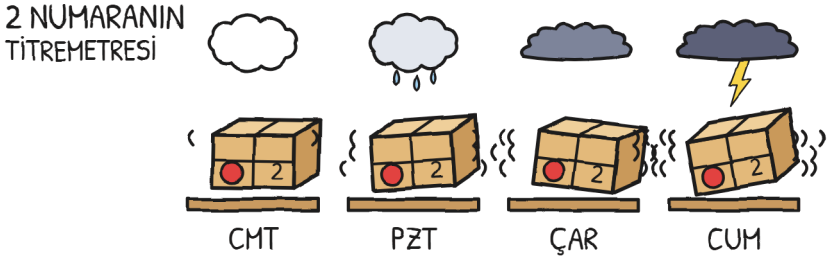
Titreyen, 2 numaralı paket. İadeler rafında duruyor ve ezbere bildiğim bir etiketi var: bu hafta her akşamüstü, ayakta ve ona dokunmadan okudum, Mara da beni görmüyormuş gibi yaparken:

- No. 2 · KIRILACAK.
- ADRES: Flora, Kanal Sokağı No: 9.
- TALİMAT: GÖK GÜRÜLTÜSÜNDEN ÖNCE AÇMAYIN.
- GÖNDEREN: R.

Çevresinde yirmi üç İADE mührü. İki kez saydım, biri düşmüş olabilir diye.

İade, kimsenin teslim edemediği paket demek: teslim alan kişi onu silinmeyen mürekkeple imzalamazsa, şafakta uçarak rafına geri döner, sıra sıra, ördekler gibi. Geriye on dokuz tane kaldı: duvarda öyle yazıyor, yeşille, Hulita'nın el yazısıyla ve Hulita'nın yeşille yazdığı şey silinmez. Hepsini aynı kişi yolluyor, R.; hakkında bilinen tek şey yazısının çok kötü olması.

Her akşamüstü ne kadar titrediğini ve havanın nasıl olduğunu not ediyordum: 2 NUMARANIN TİTREMETRESİ böyle çıktı. Cuma günü bulutun içinde bir yıldırım vardı.

Korkudan titremiyor: bir fırtına geldiği için titriyor. Cumartesi, akşam altıda. Hava durumuna altı kez baktım. —H.

Notu iki kez okudum. İkincisinde yalnızca altıyla ilgili kısmı.

Cumartesi, saat onda, Mara —mor şapkalı, söndürülmüş mum kokan kıvılcımlar saçan mührüyle— bizi tezgâhın arkasında, elinde 2 numaralı paketle bekliyordu. Rafta değil: elinde. Mührün yanında, kimsenin olmaktan çıktığı günden beri benim olan lastik kurbağa hâlâ duruyordu. Ve ŞİMŞEK'in kuryesi Tonyo ayaktaydı, kaskı başında: cumartesileri onun da cezası ve Tonyo cezasını da teslimat yaptığı gibi çeker: dakik ve üstünden hiçbir şey çıkarmadan.

— Onu yirmi üç kez ben götürdüm, dedi Mara. Hiçbirinde fırtına yoktu.

Mara etiketin üstünden baş parmağını geçirdi. Gittikçe grileşen vitrine baktım: bugünkü yolculuk öncekilere benzemeyecekti.

— Bunu, diye duyurdu Mara, siz teslim edeceksiniz. Bu öğleden sonra.

Hulita neredeyse KALAN: 19 tabelasına dokunacak kadar yükseğe zıpladı ve yere inerken çoktan konuşuyordu. Ben zıplamadım: iki şeyle kaldım, "bu öğleden sonra" ifadesiyle ve bir saatle, altıyla; ikisi de paketten daha ağırdı.

Mara üç şart koştu ve hepsini parmaklarıyla sayarak sıraladı:

1. Saat beşte, fırtına gelmeden önce yola çıkıyorsunuz ve fırtına geçene kadar Flora'nın evinde kalıyorsunuz.
2. Aileleriniz durumu biliyor, Flora da öyle.
3. Kural, etiketteki kural: gök gürültüsünden önce açılmaz. Üstelik tam tepenizdeki gök gürültüsü olacak: uzaktakiler sayılmaz.

Numarayı anladım: bunlar, neredeyse Kırıntı'nın sahibi Vera'nın azarının kurallarıydı, yalnız sonradan değil, önceden

söylenmişti. Mara azarda yoktu ama yine de öğrenmişti: bu mahallede azarlar paketlerden önce varır.

— Sen gelmiyor musun? diye sordu Hulita.

— Benim burada yapacak işlerim var, diye karşılık verdi Mara ve vitrinden, griye dönmeye başlayan gökyüzüne baktı.

Tezgâhın ucunda katlanmış bir battaniye, kayakçıların taktığı türden kulak koruyucular ve bir tencere duruyordu. Hepsini gördüm. Pakete bakmaya devam ettim.

Sonra Hulita bana baktı.

— Sen fırtınalardan hoşlanır mısın?

Bunu yüzüme dosdoğru bakarak sordu. Gerçeği söyleyebilirdim. Şunu söyledim:

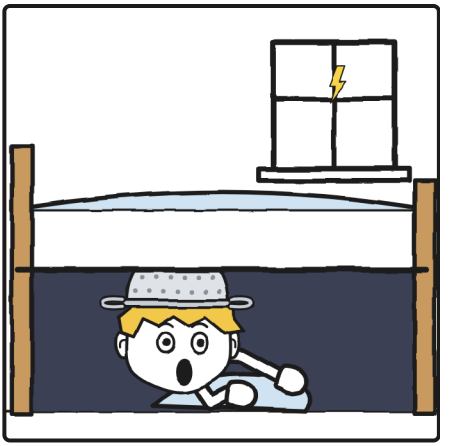
— Bayılırım. Eski mahallemde profesyonel fırtına avcısıydım.

Öbür defterde bir yalan geri dönmek için bir gün bir gece harcamıştı. Bu defterde ona yolu kısaltmaya karar verdim: yalanı o sabah çizdim, yanındaki karede de gerçeği.

Süzgeç, bizim mutfaktaki süzgeçti: çelikten, iki kulplu. Yıldırımları durdurmazdı. Bana, başımda bir şey olması iyi gelirdi. Şimdi taşınma kutularından birindeydi, annemin bir haftadır aradığı makasın yanında.

Hulita bana bir fırtınayı nasıl sayacağımı gösterdi: defterimde, izin istemeden ve yeşille.

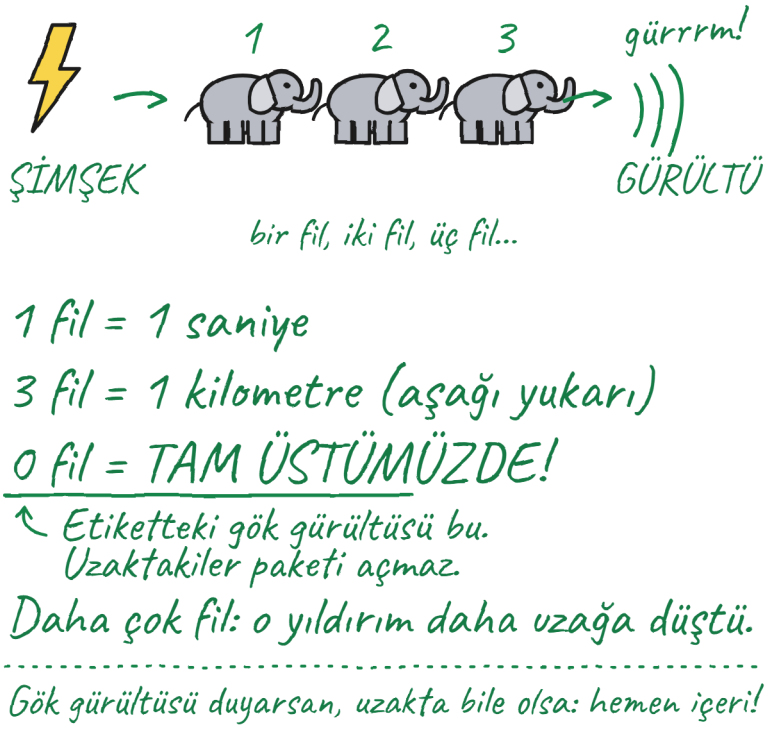

Sayım şimşekten gök gürültüsüne kadar yapılır, fillerle: “bir fil” aşağı yukarı bir saniye sürer ve her üç fil bir kilometre eder. Böylece o yıldırımın aşağı yukarı ne kadar uzağa düştüğü anlaşılır; bir sonrakinin nereye düşeceği ise anlaşılmaz. Sayımın söylemediği bir şey daha var: ne zaman dışarı çıkılabileceği. Hulita’ya göre o ayrı bir kural, çizimi olmayan: son gök gürültüsünden yarım saat sonra.

Kısık sesle denedim ve çok hızlı fillerim çıktı, işe yaramayan türden. Benim hiçbir şey saymama gerek yoktu, çünkü ben fırtınalara bayılırım; yine de ne olur ne olmaz diye not ettim.

Tonyo etiketi omzumun üstünden okudu, kendisinin olmayan her şeyi okuduğu gibi.

— ŞİMŞEK fırtınada teslimat yapmaz, dedi ve bize sarı çantasının küçük yazısını gösterdi: ŞİMŞEK KARGO · ON DAKİKADA YA DA BEDAVA ve, Hulita’nın büyüteciyle bakınca, bir yıldız işareti: *Fırtına hariç.

— Henüz fırtına yok, dedi Hulita.

Tonyo küçük yazıyı "henüz" diye bir şey var mı diye baştan taradı. Yoktu.

Böylece Tonyo da bizimle geldi. Filleri tek hamlede sayıyor, "birikiüç!", sanki bir teslimatmış gibi. Tonyo'ya göre bütün fırtınalar bir kilometre ötede. Bunun cesaret mi, fil yokluğu mu olduğunu bilmiyorum.

Saat beşte yağmurluğumu almak için eve geçtim; Hulita apartman girişinde bekledi. Annem kapıda, elinde sarkıttığı

yağmurlukla beni bekliyordu. Turuncu üzerine bir teorisi var: uzaktan görünürmüş. Nereden bakmayı planladığını hiç öğrenemedim.

— Turuncu olanı giy, dedi. Gerçekten gitmek istiyor musun? Ama sen, gök gürleyince...

— HOŞÇA KAL, ANNE!

Merdivenleri ikişer ikişer indim. Apartman girişinin yankısıyla annemin cümlesinin yarısının yolda kaybolacağını hesaplamıştım. Kaybolmadı. Hulita aşağıdaydı.

"Ama sen, gök gürleyince..." NE? —H.

Gökyüzü gitgide kararırken Büyük Köprü'yü geçtik. Geceleri tekneler geçsin diye kaldırılıyor; gündüz herkes geçiyor, o saatte ise yalnızca biz geçiyorduk, bir de ters yönde giden, acelesi olan bir bey: fırtına gelirken doğru yön o. Ben 2 numaralı paketi iki elimle, dimdik taşıyordum. Tonyo bisikleti itiyordu: ŞİMŞEK'in kaybolmadan bu kadar yavaş gittiğini hiç görmemiştim.

Tam ortasından geçerken Hulita suya kuru bir selam verdi: elle, kısa, gülümsemeden, hoşlanmadığı birine yapılır gibi. Tahta köprü gecesinden beri yapıyor. Sanırım anlaşma bu: o selam veriyor, su da onu geçiriyor.

Çok uzakta gökyüzü yandı.

Bulutların ardında bir göz kırpışıydı, sessiz; sanki biri senin içinde olmadığın bir odanın ışığını yakıp söndürmüş gibi. Hulita olduğu yerde durdu ve gözleri kapalı, alçak sesle fil saydı. Bir şey

duymadan önce otuza kadar saydı. Ben de onunla birlikte, içimden, o çok hızlı fillerimle saydım ve kırk iki çıktı.

Gürrrm.

— Şu yıldırım yaklaşık on kilometre öteye düştü, diye hesapladı. Hava durumu fırtınayı altı için duyuruyor.

— Gök gürledi! diye bağırdı Tonyo. Artık açabilir miyiz?

— Paketi açmak için o sayılmaz, dedi Hulita, gözlerini açmadan. On kilometre uzakta; etiketteki, tepemizdeki olandır: sıfır fil. Ama artık duyuluyor: hemen içeri! Koşun!

Kanal Sokağı'na kadar koştum, hiçbir şey duymamış gibi yaparak. Ne gürrrm'ü, ne de altıyı.

— Bu hık mıydı? diye sordu Hulita, adımlarını yavaşlatmadan.

— Hayır, dedim. Hık!

Tonyo gidona kapanıp o kadar güldü ki bisiklet yan tarafa kaydı. Hulita gülmedi. Gözlerini kıstı, yazılı olmayan bir şeyi okuyormuş gibi.

Bir gök gürültüsü, bir hık: küçüklüğümden beri başıma gelir. Fırtına uzaktaysa tek hıkla kalır; tam tepemdeyse bir tane daha gelir, sonra bir tane daha, üç saniyede bir, fırtına gidene kadar. Korku değil bu. Vücudumun bana danışmadan yaptığı bir şey, büyümek ya da hapşırmak gibi; ve büyümek gibi, bir yüz ifadesi takınmakla durmuyor. Bunu biliyorum, çünkü bütün yüz ifadelerini denedim.

Adı korku. –H.

Kanal Sokağı'nda kızıl saçlı Vera, Flora'nınkine bitişik Ejderhalar Evi'nin kapısında bizi çoktan bekliyordu, kucağında Kırıntı ile. Kırıntı beni görür görmez benim yüzümü takındı: hep yapar, bir saniye bakar, nasıl bir yüz taktığımı kontrol eder ve onu takınır.

2 numaralı paketi Tonyo'nun bisikletinin sepetine bıraktım ve kollarımı açtım.

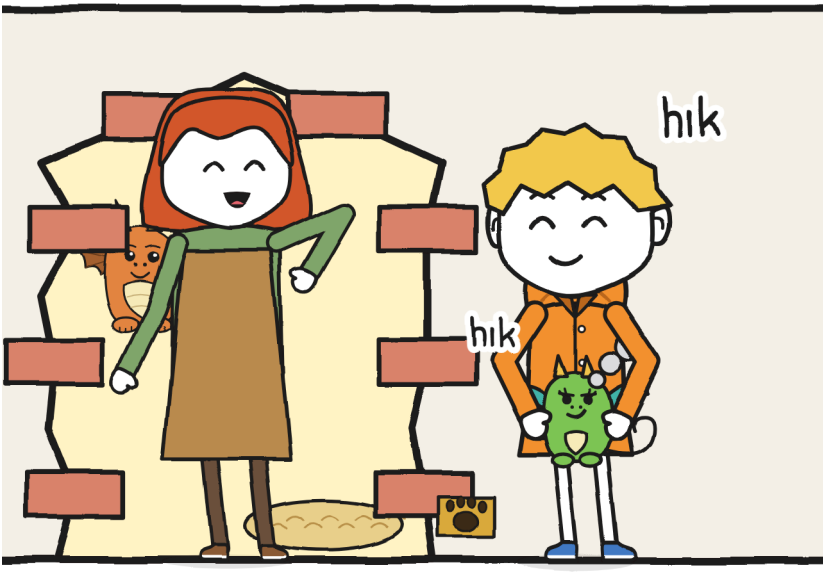
— Bu onun ilk fırtınası, dedi Vera ve onu kollarıma bıraktı. Seni her şeyde taklit ediyor, Guni. Hissettiklerini de. Korkarsa da çekiştirme: tutunur. Fırtına geçince Flora'nın avlusunun duvarına üç kez vurun, ben gelip onu alırım.

— Ben bir şey hissetmiyorum, diye yanıtladım. Ben fırtınalara bayılırım.

Bunu göğsümü kabartarak söyledim ve kucağımdaki Kırıntı da aynı şekilde, boynu uzamış, göğsünü kabarttı: fırtınalara bayılan birinin tıpkısı, iki boyda. Vera ikimize baktı, biri öbürünün üstünde, aynı yüzle, ve bir şey demedi. Vera bazı şeyleri gerektiği zamana saklar.

Uzaklarda gök gürledi. Ben hık yaptım. Kırıntı hık yaptı ve burnundan duman çıktı.

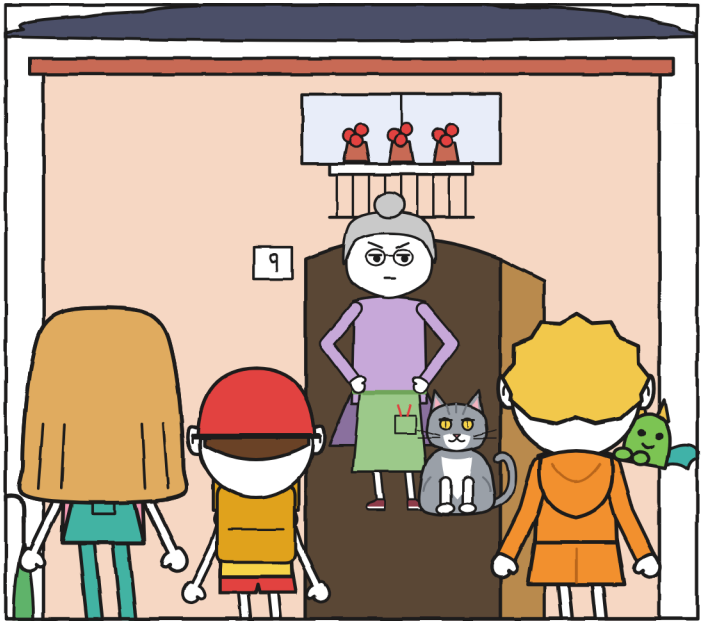
— İçeri, hemen, diye araya girdi Vera ve bizi Flora'nın kapısına doğru itti.

Flora'nın evi sardunyaların olduğu ev: iki cumartesi önce sulama kabı havada bize bakan kadının balkonundaki sardunyalar.

Biz çalmadan kapıyı açtı: gri topuzlu, gözlüklü bir kadındı; üstünde cep dolu yeşil bir bahçıvan önlüğü vardı ve ayaklarının arasında, göğsü beyaz gri bir kedi bize, kendisine gelmemiş bir pakete bakar gibi baktı. Kadın kutuya baktı. Gökyüzüne baktı. Kırıntı'ya baktı. Bu sırayla ve her birine aynı kadar süre ayırdı, ki azdı.

— Vera'nın yavrusu. Eğrelti otlarımı kavurmasın, dedi. Girin, yağmur geliyor. Ama sizi uyarayım: ben taşa imza atmam.

9

TEK HİKÂYE, ALTI BEDEN

Bu kitabın altı bedeni var, 3 ile 16 yaş arası, ve 20'den fazla dilde. XXS, XS, S, M ve L hikâyeyi sayfa sayfa, aynı resimlerle ve giderek artan inceliklerle anlatır. XL ise romandır: aynı hikâye, Guni'nin düşünüp de söylemediği her şeye yer ayırarak.

AOBM seviyeleri yaklaşıktır: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Herkes kendi bedeninde. Aynı fırtına. —H.

AİLELER VE ÖĞRETMENLER İÇİN

Her bölüme linguaula.com'da çalış (L beden etkinlikleriyle)